

interview

katja schuurman

tekst **ERIK KUIPERS**

productie **DESI RIDDER**

fotografie **CARIN VERBRUGGEN**

styling **PIETER VAN LOON**

visagie **SEVERINE VAN DONKELAAR**

LEADING TADY

Al meer dan twintig jaar is *Katja Schuurman*
– op tv, in de bioscoop, op straat – als de zon waar
alle zonnebloemen naartoe draaien.

Zwarte body van Elisabetta Franchi € 269

Met dank aan W Amsterdam

IK

Als Katja en ik - *ping!* - de lift uitkomen, kijken de twee beeldschone hostessen ons verbluft aan. 'Mogen we een plekje zoeken?' Dat mogen we.

We lopen door Mr. Porter, het restaurant op de bovenste etage van het W-hotel in de Amsterdamse Spuistraat. De gezichten van alle aanwezigen, van modemeisjes tot zakenlui, draaien zich één voor één naar haar toe, als zonnebloemen naar de zon. Want Katja maakt er geen geheim van Katja te zijn: ze loopt op blote voeten en draagt een weinig verhullende *playsuit*, een soort Ibiza-pakje, waarin haar borsten vrij spel hebben. Ze aanvaardt de aandacht met een ingehouden glimlach, wat in haar geval een ingehouden schaterlach is, want ze lacht graag en gul.

Katja heeft een fijne dag gehad. 'De fotoshoot is heel filmisch geworden, met interessante achtergronden. Dat vind ik leuker dan dat ik voor een wit wandje word gezet.' We vlijen ons neer aan het zwembad (ja, er is een zwembad op de bovenste etage). De ober neemt onze bestelling op.

Je hebt zoveel shoots gehad - je weet inmiddels wel wat je wilt.

— 'Nou ja, ik vind het belangrijk dat de foto's dicht bij mezelf blijven. Het mag sexy zijn, maar verder allemaal niet te moeilijk... ik heb weleens met fotografen gewerkt bij wie ik allemaal moeilijke standjes moest doen, waarna het licht steeds nét niet goed genoeg was, waardoor het allemaal opnieuw moest. Daar ben ik een beetje klaar mee. Ik vind het lekker als een fotograaf een beetje vlot werkt, met overtuiging.'

Jullie zijn vanochtend om tien uur begonnen, het is nu bijna vijf uur. Da's gewoon een werkdag.

— 'Ja, haha, ik word er alleen niet voor betaald.'

De ober brengt vier glazen wijn. 'We hebben helaas geen pinot gris, maar deze wijnen lijken erop. Dit is een Sancerre en dit de vin d'Angers - die is iets droger. Laat me weten welke jullie het lekkerst vinden.' Katja zet zich enthousiast aan de wijn. 'Leuk, een wijnproeverijtje.'

'Ik word altijd een beetje moe van mensen die bekend zijn en daarover klagen'

Exact elf jaar geleden stond Katja Schuurman ook op de cover van *Esquire*. Ze heeft zojuist de fotoserie van destijds nog eens bekeken.

Wat zag je?

— 'Ik was toen dertig, maar eigenlijk nog zo jong. Ik had net

Medea gemaakt, een vrij intense serie van Theo van Gogh.'

Wat zie je als je eerste echte film?

— 'Je hebt natuurlijk een feitelijk debuut, het

Top van Filippa K € 180

Handgemaakte avondjurk van
Dennis Diem prijs op aanvraag

'Ik wilde eigenlijk een sigaretje gaan bietsen. Vind jij dat een goed idee?'

moment dat je voor het eerst in een film te zien bent. Eens kijken, welke was dat... *Costa!*? *Was het niet De zeemeerman uit 1996?*

— Ja, maar die was echt niet noemenswaardig. Daar had ik echt maar drie regels tekst. Die zou ik willen vergeten, ook omdat het een van de slechtste films is die er ooit in Nederland zijn gemaakt. Dus laten we die vergeten. Ik ken mijn cv niet helemaal uit mijn hoofd, maar ik denk dat het *Costa!* was. Dat was echt hartstikke leuk. Ik heb daarna ook nog meegedaan in de tv-serie. Niet omdat ik het een geniaal, kunstzinnig project vond, maar we hadden onwijs veel lol in dat verschrikkelijke Salou.'

Het enthousiasme was aanstekelijk.

— 'Dat werk eigenlijk met alles zo. Op een gegeven moment heb ik mijn motor daar naartoe laten komen, zodat ik een beetje kon toeren. Dan gingen we naar Barcelona. Het was gewoon feest. Daar kijk ik met veel plezier op terug, al was het qua acteren niet het beste wat ik heb gedaan.'

Wat wel?

— 'Mijn eerste, echt volwassen filmrol was in *Interview*, van Theo van Gogh. Samen met Theodor Holman en Hans Teeuwen hadden we een groepje waar we in die periode geregeld nachtenlang mee doorbrachten. Op zo'n avond is het idee ontstaan om *Interview* te maken. Ik geloof dat Hans ermee kwam en toen hebben we Theodor naar een van de Waddeneilanden gestuurd en heeft hij in korte tijd het script geschreven. Daar zat zoveel energie achter. Ook de film hebben we heel snel gemaakt, met weinig geld. Het speelde ook gewoon af in mijn appartement in Amsterdam.

Bij alles wat je doet, gaat het om de juiste energie. Daarom vind ik het ook belangrijk wie er achter de camera staat. Natuurlijk moeten de plaatjes scherp zijn, maar ik vind het nóg belangrijker dat we een goede chemie hebben. Dat als ik een grapje maak, de cameraman niet een beetje loddig door de camera blijft turen, maar liever het shot verpest doordat hij schoudergeschokkend in de lach schiet. Als iemand smakelijk lacht, dan steekt dat mij weer aan, begrijp je? Ik wil gewoon lol hebben; en als dat lukt met de mensen achter de camera, dan ben ik ook veel leuker ervoor.'

Interview speelde zich af in jouw appartement, je reed in het soort auto waarin je toen zelf reed en je speelde een actrice 'die op het punt staat om internationaal door te breken',

genaamd Katja Stuurman. Ging het toevallig over jezelf?

— 'Nee! Ik speelde zeerzeker niet mezelf. Nou ja, dat was zo verschrikkelijk stom – en grappig natuurlijk. Kijk, ik had in die tijd weleens een dingetje met de auto. Een ongelukje hier of daar. Theo vond het grappig om me aan te laten komen rijden in een Jeep – ik had altijd Jeeps – met een kapotte voorlamp. Ik zei: 'Jezus, wat kinderachtig zeg, zo'n cliché, vooroordeel bevestigend ook.' Maar goed, het eerste wat ik doe, bij de eerste *take* – waarin ik thuis kom aanrijden, terwijl Pierre Bokma, de kwalityjournalist, op me staat te wachten: ik rem, stap uit en vergeet dat hij nog in *drive* staat, waardoor de auto tegen de voorgevel rijdt. Toen was de andere koplamp ook stuk. Die scène zit er uiteindelijk dus ook in, compleet met echte opwindings. We speelden zo een beetje met de vooroordelen die er over mij waren en die vergrootten we uit.'

De rol was ook echt voor jou geschreven.

— 'Ja, de rol was me letterlijk op het lijf geschreven, haha. Er is daarna nog een *remake* geweest door Sienna Miller en Steve Buscemi, wat ik echt wel heel stoer vond. Steve Buscemi is een van mijn grote helden. Ze draaiden in New York, in een loft dat op mijn loft in Amsterdam moest lijken. Sienna speelde "Katja", maar ze spraken het uit als "Caddy". Toen ik aankwam op de set, om even te kijken, kwam Steve Buscemi naar me toe en zei:

"Oh Caddy, it's such an honour that you're here", waarop ik dacht: nou, eh, volgens mij is het andersom.'

Had jou dan de rol andermaal laten spelen.

— 'Ja inderdaad, dat had ik wel graag gewild. Maar goed, ik vond het een grote eer om hem te ontmoeten en we hebben daarna een paar goede avonden met elkaar in New York doorgebracht.'

'Of zeg je: potverdomme, blijf zitten!'

Katja Schuurman (Utrecht, 1975) is waarschijnlijk een van de meest geïnterviewde vrouwen van Nederland – iets waar ze zich terdege van bewust is. Ze vindt het soms 'best vermoeiend' om over haar leven te vertellen, maar het is ook weer niet al te erg omdat ze van zichzelf behoorlijk reflectief is. 'Ik ben constant bezig met: maak ik goede keuzes, ben ik op de juiste weg of ben ik met onzinnig bezig, hoe zorg ik dat mijn leven van waarde is en hoe verhoud ik me tot anderen? Dat is anders dan: hoe kijken anderen naar me? Kijk, ik was negentien toen ik in *Goede Tijden* verscheen, ik ben nu 41. En de reden dat ik al die tijd redelijk functioneer,

CV

Actrice en presentatrice Katja Schuurman (Bunnik, 1975) werd bekend als Jessica Harmsen in *Goede Tijden Slechte Tijden*. Als presentatrice van *So 90's* op MTV Europe kwam ze in meer dan twintig landen de woonkamer in. Haar rol in de film *Interview van Theo van Gogh* ziet ze als haar eerste echte rol. De film leverde haar een nominatie op voor een Gouden Kalf en kreeg een Amerikaanse *remake* met Sienna Miller en Steve Buscemi, die hem ook regisseerde. Zo'n vijftig films, televisieseries en presentatieklussen later, verschijnt ze dit najaar in de televisieserie *Vlucht HSI3*.

Blazerjurk van Moschino via stylebop.com € 899
Kanten beha van Agent Provocateur prijs op aanvraag
Kanten broekje van Wolford prijs op aanvraag

is omdat ik niet zo bezig ben met hoe mensen naar me kijken – op de eerste jaren na natuurlijk, dan raak je danig in de war van alle aandacht. Nu niet meer.

Naar aanleiding van een optreden in een programma kreeg ik van mijn producent van die Twitter-ballonnetjes toegestuurd, zo van: “Misschien kun je de volgende keer een beetje meer daar- en daarop letten.” Toen zei ik: “Jongens, die hoef je me echt niet meer op te sturen.” Daar word ik in het gunstigste geval nerveus van en in het ongunstigste geval ga ik me anders en geforceerd gedragen. Ik wil gewoon mezelf kunnen zijn. Sommige mensen vinden dat ik te snel praat – ik heb ADHD – nou, dat kun je vervelend vinden, of gezellig, maar ik zou het mooi vinden als we elkaar een beetje kunnen accepteren zoals we zijn.’

Heb je het gevoel dat je publiek bezit bent?

— ‘Nou ja, ik ben het in essentie niet. Maar ik weet dat als ik over straat loop, er geen Nederlander is die me niet herkent. Maar kijk... [ze wijst naar een plukje toeristen dat het dakterras op loopt] ...die herkennen me niet. Omdat ik zo van reizen houd – privé, maar ook voor mijn werk – kan ik het gemakkelijk relativeren. Vaak ben je lekker anoniem, al reizen Nederlanders nogal veel, die kom je overal tegen. Maar ik word altijd een beetje moe van mensen die bekend zijn of blijven te zijn en dan klagen dat ze bekend zijn. Da’s best wel blllrrr [ze steekt haar tong uit en maakt een lubberend geluid].’

Je gaat graag naar Latijns-Amerika.

— ‘Ja, mijn moeder komt van Curaçao, mijn grootouders van mijn moeders kant zijn geboren in Suriname. Mijn vader is echt een Hollander. Ik weet niet, als ik daar ben, daar voet aan de grond zet, dan voel ik iets bijzonders. Ik ben gelukkig in Nederland, maar het is net alsof ik me daar nóg meer thuis voel, begrijp je? Maar ik wilde eigenlijk een sigaretje gaan bietsen. Vind jij dat een goed idee, als ik dat even ga doen? Of zeg je: potverdomme, blijf zitten!’

Zonder het antwoord af te wachten, veert ze op en trippelt op blote voeten over het terras naar binnen. Opgetogen, maar zonder sigaret, vlijt ze zich weer naast me neer en vervolgt haar relaas: ‘Het is de manier van leven, het temperament, en daar hangt seks in de lucht. Mensen zijn daar sensueler, dansen, drinken – niet iedereen en niet de hele dag natuurlijk, maar die associatie heb ik. In Costa Rica

bijvoorbeeld, daar ben ik nu een keer of zeven, acht geweest. Ik heb zelfs serieus overwogen om een stuk land te kopen en daar elk jaar drie maanden te gaan wonen. Het is gewoon zo’n fantastische plek. Er is niet eens een directe vlucht vanuit Nederland, wat zowel een voordeel als een nadeel is.

Het lekkerste vind ik van zo’n vakantie... gewoon op blote voeten, op een scootertje, dat je vies wordt van het stof, gaat zwemmen en het zout op je huid zit en dat het gaat regenen en dat het niet uitmaakt, want het is wel lekker warm... [De kelner brengt een glazen bakje met daarin twee sigaretten] ...hartstikke lekker warm en dan droog je vanzelf weer op – dat gevoel – en dan ga je lekker vis eten, met je handen, en dan zit je mond helemaal onder de vis en dan ga je ga je weer de zee in... nou ja, dát zeg maar. Dát vind ik het allerlekkerste wat er is.’

Hoe lang is dat leuk? Verlang je op een bepaald moment niet terug naar Nederland, met strepen op de weg en regels?

— ‘Aan regels heb ik sowieso... ik kan niet zo goed tegen autoriteit. Ik vind ook serieus – dat mag je natuurlijk helemaal niet zeggen, zeer politiek incorrect – dat regels niet voor iedereen moeten gelden. Regels zijn er voor mensen die zelf niet kunnen bedenken wat goed en fout is, snap je? Boven een bepaalde intelligentieniveau hoef je je dan niet aan alle regels te houden. Haha, dat zou ik organiseren als ik hier de baas was.’

Hoe zie je dat praktisch voor je?

— ‘Gewoon een test. En dan word je ingedeeld in één van de twee groepen; zij die zelf denken en zij die dat niet doen. Stel je voor: een rood stoplicht. Niemand op het kruispunt. Waar gaat dit over? We worden echt tot apathische schapen gemaakt. Ik kan er grapjes over maken en sommige dingen zijn natuurlijk best handig om te regelen, maar we zijn zo doorgesloten dat niemand meer zelf nadenkt. Dat wordt niet meer van je gevraagd. En als er ons wél iets gevraagd wordt, is het bij een referendum, waarvan de meeste mensen niet eens weten waar het over gaat. Doe daar eerst ook even wat toelatingsvragen. Als je vijf van de tien goed hebt, mag je meedoen. En anders ben je af. Dan doe je gewoon niet meer mee.’

We steken een sigaret op.

Ik dacht dat je er niet in geslaagd was om een sigaret te vinden.

— ‘Natuurlijk wel. Ik vroeg het toch lief?’

‘Regels zijn er voor mensen die zelf niet kunnen bedenken wat goed en fout is’

VLUCHT HSI3

Katja Schuurman speelt zakenvrouw Liv, wier echtgenoot om het leven komt bij een vliegtuigongeluk. We vroegen Schuurmans tegenspeler Jeroen Spitzenberger (hij speelt Haye, de zwager van Liv) waarom we naar *Vlucht HSI3* moeten kijken. Spitzenberger: ‘Laat je niet misleiden door het vluchtnummer. De serie speelt zich niet af in een cabine; de vlucht is slechts de aanstichter van de bizarre ontwikkelingen. Het is een plot-driven, zeer spannend gefilmde thriller.’ De tiendelige serie wordt op zondagavond uitgezonden op NPO3. Meer van en over Jeroen Spitzenberger verderop in deze *Esquire*, vanaf pagina 112.